

GJYKATA EUROPIANE E TË DREJTAVE TË NJERIUT
SEKSIONI I KATËRT
ÇESHTJA “HAMZARAJ KUNDËR SHQIPËRISË”
(NR.1) (KËRKESA NR.45264/04)

VENDIM
STRASBURG
3 SHKURT 2009

Ky vendim do të konsiderohet përfundimtar në rrethanat e përcaktuara nga neni 44§2 i Konventës. Vendimi mund t'i nënshtrohet rishikimit editorial.

Në çështjen e “Hamzaraj kundër Shqipërisë” (nr.1),

Gjykata Europiane e të Drejtave të Njeriut (seksioni i katërt), të mbledhur në seancë të përbërë nga:

Nicolas Bratza, president

Giovani Bonello,

David Thor Byorgvinsson,

Jan Sikuta,

Paivi Hirvela,

Ledi Bianku,

Nebojsa Vucinic, gjykatës

dhe Lawrence Early, sekretar i seksionit,

duke shqyrtuar privatisht më 13 janar 2009,

paraqesin vendimin e mëposhtëm, i cili u miratua në të njëjtën datë.

PROCEDURA

1. Çështja lindi në bazë të kërkesës (nr.45264/04) kundër Republikës së Shqipërisë, depozituar pranë Gjykatës sipas nenit 34 të Konventës për mbrojtjen e të drejtave të njeriut dhe lirive themelore (Konventa) nga ana e një shtetasi shqiptar, znj Afërdita Hamzaraj (kërkuesi) më 27 nëntor 2004.

2. Kërkuesi, të cilit i është siguruar ndihmë ligjore, u përfaqësua nga z. S. Puto, një avokat që ushtron aktivitetin në Tiranë. Qeveria Shqiptare (Qeveria) u përfaqësua me anë të agjentit të tyre, znj. S. Meneri.

3. Kërkuesi pretendoi në bazë të nenit 6 § 1 të Konventës dhe nenit 1 të protokollit nr.1 të Konventës një shkelje të të drejtave të saj të pronësisë, duke pasur parasysh neglizhimin e zgjatur të autoriteteve për të zbatuar një vendim administrativ, ku urdhërohet kompensim në natyrë ose nëpërmjet bonove shtetërore/thesarit. Kërkuesi gjithashtu u ankua për kohëzgjatjen e seancës në bazë të nenit 6 § 1 të Konventës.

4. Më 25 qershor 2006, presidenti i seksionit të katërt të Gjykatës vendosi ta njoftojë Qeverinë mbi kërkesën. Në bazë të parashikimeve të nenit 29 § 3 të Konventës, u vendos të shqyrtoheshin të vërtetat e aplikimit dhe në të njëjtën kohë të pranimit të tij.

5. Kërkuesi dhe Qeveria respektivisht depozituan vërejtje të mëtejshme me shkrim (direktiva 59 § 1).

FAKTET

I. RRETHANAT E ÇËSHTJES

6. Kërkuesi lindi më 1926 dhe banon në qytetin e Vlorës.

7. Më 30 janar 1995, Gjykata e Rrethit të Lushnjës njohu ekzistencën e së drejtës së pasurisë të babait të aplikuesit mbi një ngastër toke me madhësi 576 metra katrorë të lokalizuar në qytetin e Lushnjës (vendim për vërtetim fakti). Vendimi hyri në fuqi dhe mori formën përfundimtare më 13 shkurt 1995.

8. Aplikuesi, në vijim të aktit/ligjit të kthimit dhe kompensimit të pasurisë (tani e tutje

“Ligji i pasurisë”), depozitoi një kërkesë pranë komisionit të kthimit dhe kompensimit të pasurive të Lushnjës (tani e tutje Komisioni) duke kërkuar kthimin e pasurisë së dikurshme.

9. Me anë të një vendimi të 21 marsit 1996, Komisioni pranoi të drejtën e pronësisë së aplikuesit dhe të pesë trashëgimtarëve të tjerë të babait të saj mbi ngastrën e tokës me madhësi 576 metra katrorë të lokalizuar në qytetin e Lushnjës. Mbi bazën e dokumentacionit në zotërim të tij, Komisioni gjykoi se kthimi i pasurisë së dikurshme ishte i pamundur për shkak se ajo ishte e zënë. Prandaj, Komisioni vendosi që aplikuesi të kompensohej në natyrë ose në formën e bonove shtetërore/thesarit në bazë të seksionit 16 të ligjit të pasurisë. Komisioni urdhëroi autoritetet e rrethit të merrnin masat e nevojshme me qëllim zbatimin e këtij vendimi.

10. Më 2004, mbas dështimit të autoriteteve për të zbatuar vendimin e Komisionit, aplikuesi kërkoj që autoritetet e rrethit të përcaktonin shumën e kompensimit që do t'i akordohej në lidhje me pasurinë e saj.

11. Autoritetet ende nuk janë pajtuar me detyrimin e tyre.

II. LIGJI PËRKATËS KOMBËTAR

12. Ligji përkatës kombëtar është përshkruar i detajuar në “Driza kundër Shqipërisë” (nr.33771/02, §§ 33-44, ECHR 2007-... (fragmente) dhe “Ramadhi dhe të tjerët kundër Shqipërisë” (nr.38222/02, §§ 22-30, 13 nëntor 2007).

LIGJI

I. SHKELJE TË PRETENDUARA TË NENIT 6§1 TË KONVENTËS

13. Aplikuesi u ankua mbi dështimin e autoriteteve për të zbatuar në mënyrë efikase vendimin e Komisionit për ta kompensuar në natyrë ose në formën e bonove shtetërore/thesarit. Ajo gjithashtu ngriti edhe një ankesë tjetër mbi kohëzgjatjen e plotë të seancës së moszbatimit. Ajo u mbështet në nenin 6 § 1 të Konventës, i cili për sa i përket çështjes, parashikon:

“Në përcaktimin e detyrimeve dhe të drejtave të tij civile ... kushdo gëzon të drejtën për një seancë ... të drejtë shqyrtimi brenda një periudhe të arsyeshme ... nga ana e një ... gjykate ...,

A. Moszbatimi i vendimit të Komisionit të 21 marsit 1996

1. Pranueshmëria

a) Paraqitjet e palëve

14. Qeveria kundërshtoi kompetencën *rationale temporis* të Gjykatës për të shqyrtuar pretendimin e aplikuesit për sa kohë që vendimi i Komisionit u realizua para se Konventa të hynte në fuqi në Shqipëri. Qeveria gjithashtu kundërshtoi zbatueshmërinë e nenit 6 § 1 të Konventës për masa administrative të vendosura me anë të vendimit të Komisionit më 21 mars 1996.

15. Qeveria pretendoi se aplikuesi nuk kishte shteruar të gjitha mundësitë e brendshme për sa i përket moszbatimit të vendimit të Komisionit. Qeveria ishte e mendimit se aplikuesi nuk kishte bërë kërkesë pranë autoriteteve të brendshme/kombëtare, nuk kishte depozituar ndonjë ankesë pranë Komisionit Shtetëror të Kthimit dhe Kompensimit të Pasurisë (zëvendësuar nga Agjencia e Kthimit dhe Kompensimit të Pasurisë, duke u mbështetur në ligjin e pasurisë të vitit 2006) dhe as që kishte filluar ndonjë proces gjyqësor lidhur me moszbatimin e vendimit të Komisionit.

16. Aplikuesi pohoi se vendimi i Komisionit, i cili pranoi të drejtën e saj mbi pasurinë, ishte i ngjashëm me një vendim gjykate për sa u përket rrethanave që krijoi. Ajo parashtroi se nuk ekzistonte asnjë mundësi e brendshme/kombëtare lidhur me zbatimin e vendimeve të Komisionit, të cilat përcaktonin kompensimin *in lieu* /në vend të pasurisë origjinale. Ajo konstatoi se në 2004 u ishte drejtuar pa sukses autoriteteve të rrethit mbi shumën e kompensimit që do t'i paguhej në bazë të vendimit të Komisionit.

b) Vlerësimi i gjykatës

17. Gjykata përsërit se është kompetente për të shqyrtuar çështje duke filluar nga 2 tetori 1996, datë në të cilën hyri në fuqi në Shqipëri Konventa. Megjithatë, Gjykata mundet të marrë në konsideratë fakte/raste para datës së ratifikimit për sa kohë që raste të tilla mund të konsiderohen se kanë krijuar një situatë e cila shtrihet përtej kësaj datë ose mund të ketë lidhje për të kuptuar

fakte/raste që kanë ndodhur mbas asaj date (Broniowski kundër Polonisë (dhjetor) {GC}, nr.31443/96, § 74, ECHR 2002-X).

18. Në rastin aktual, më 2 tetor 1996, vendimi i Komisionit i 21 marsit 1996 nuk pajtohej me Konventën. Deri më sot dhe gjatë 12 viteve që nga data e miratimit të saj, vendimi i Komisionit nuk është zbatuar ende. Për sa kohë që ankesat e aplikuesit iu drejtohen akteve dhe pjesëve të lëna jashtë të shtetit shqiptar lidhur me implementimin e dhënies së të drejtës për një masë kompensuese të siguruar në bazë të ligjit shqiptar, një e drejtë e cila vazhdoi të ekzistonte mbas datës 2 tetor 1996 dhe ekziston akoma edhe sot, Gjykata zotëron autoritet kalimtar për të shqyrtuar aplikimin (shiko Broniowski, cituar më sipër, § 76). Prandaj Gjykata hedh poshtë kundërshtimin e Qeverisë mbi papajtueshmërinë e saj *ratione temporis*.

19. Për sa i përket kundërshtimit të Qeverisë lidhur me zbatueshmërinë e nenit 6§1 të Konventës, Gjykata vëren se një kundërshtim i tillë u hodh poshtë në vendimin e gjykatës në çështjen “Ramadhi dhe të tjerë kundër Shqipërisë” (cituar më sipër, §§ 35-37). Gjykata nuk shikon arsye tjetër për të arritur në një konkluzion ndryshe në çështjen në fjalë. Prandaj ajo hedh poshtë kundërshtimin e Qeverisë.

20. Për sa i përket kundërshtimit të Qeverisë lidhur me mosshkrimin e mundësive të brendshme/kombëtare nga ana e aplikuesit, Gjykata kujton përfundimin/konkluzionin e arritur prej saj në gjykimin e çështjes “Ramadhi dhe të tjerë...” (cituar më sipër, §§ 50-51), ku u pa se nuk ekzistonte një zgjidhje/mundësi efektive që do të mundësonte zbatimin e vendimeve të Komisionit. Prandaj Gjykata nuk pranon kundërshtimin e Qeverisë.

21. Gjykata gjykon se kjo ankesë nuk duket se është keqdashëse, dhe as e papranueshme bazuar në arsye të tjera brenda kuptimit të nenit 35 të Konventës. Prandaj Gjykata e deklaron ankesën të pranueshme.

2. Cilësitë e çështjes

a) Paraqitjet e palëve

22. Qeveria pretendon se procesi i kthimit dhe kompensimit të pasurisë ishte i mbushur me vështirësi veçanërisht kur pasuria e shpronësuar/konfiskuar është përdorur për qëllime publike. Konkluzioni i një procesi të tillë kompleks është kushtëzuar dhe ndërthurur me përfundimin e proceseve të tjera që parashikojnë/rregullonin të drejtën e pasurisë. Qeveria argumenton se aplikuesi mbeti pasiv në përpjekjet e saj për ta bërë të mundur zbatimin e vendimit të Komisionit dhe se ajo nuk shteroi të gjitha mundësitë/zgjidhjet e brendshme siç parashikohet në ligjin e pasurisë.

23. Aplikuesi pohon se moszbatimi i vendimit të Komisionit shkaktoi një shkelje të së drejtës së saj për t’iu drejtuar gjykatës. Ajo pretendon se nuk i është ofruar asnjëherë mundësia e kompensimit në natyrë ose në formën e bonove shtetërore/thesarit pavarësisht kushteve të qarta të vendimit të Komisionit të datës 21 mars 1996. Aplikuesi shtoi se në vitin 2004 ajo nuk pati sukses për të kontaktuar autoritetet e rrethit mbi çështjen e kompensimit. Megjithatë, ajo theksoi faktin se një personi i cili ka përfituar një vendim të zbatueshëm kundër shtetit si pasojë e një çështjeje gjyqësore të suksesshme, nuk duhet t’i kërkohej të mjaftohet/drejtohet masave zbatuese me qëllim ekzekutimin e vendimit (shiko “Metaxas kundër Greqisë”, nr.8415/02, § 19, 27 maj 2004).

b) Vlerësimi i Gjykatës

24. Parimet e përgjithshme sipas nenit 6§1 të Konventës lidhur me moszbatimin e vendimeve të Komisionit janë përcaktuar në gjykimin e çështjes “Ramadhi dhe të tjerë...” (cituar më sipër, §§ 45 et seq).

25. Gjykata vëren se vendimi i Komisionit i 21 marsit 1996 urdhëroi kompensimin në natyrë ose nëpërmjet bonove shtetërore/thesarit për t’u paguar *in lieu*/në vend të ngastrës origjinale të tokës. Ai vendim nuk është kundërshtuar para një gjykate dhe mbetet ende në fuqi.

26. Gjykata vëren se, pavarësisht nëse vendimi përfundimtar për t’u ekzekutuar merr formën e një vendimi gjyqësor ose të një vendimi nga ana e një autoriteti administrativ, ligji i brendshëm/kombëtar, si dhe Konventa parashikon që vendimi të zbatohet. Asnjë hap nuk është

ndërmarrë për të zbatuar vendimin e Komisionit në favor të aplikuesit (shiko “Ramadhi dhe të tjerë...”, cituar më sipër, § 49).

27. Prandaj, Gjykata arrin në përfundimin se është shkelur e drejta e aplikuesit për t’iu drejtuar gjykatës në bazë të nenit 6 § 1 të Konventës.

B. Kohëzgjatja e seancës gjyqësore

1. Pranueshmëria

28. Në 13 dhjetor 2006 aplikuesi paraqiti një ankesë të re në bazë të nenit 6§1 mbi kohëzgjatjen e seancave gjyqësore veçanërisht lidhur me moszbatimin e vendimit të Komisionit të vitit 1996.

29. Qeveria parashtroi se aplikuesi nuk kishte nisur asnjëherë ndonjë seancë gjyqësore pranë gjykatave vendore lidhur me ankesën në fjalë.

30. Gjykata kujton përfundimin e arritur në gjykimin e saj të çështjes “Gjonboçari dhe të tjerë kundër Shqipërisë” (nr.10508/02, §§ 80-82, 23 tetor 2007), kur konstatoi se nuk ekzistonin zgjidhje/mundësi reale në sistemin ligjor vendor për sa i përket ankesës mbi kohëzgjatjen e seancave gjyqësore. Prandaj, aplikuesi çlirohet nga detyrimi për të shteruar zgjidhjet/mundësitë e brendshme/vendore.

31. Gjykata gjykon se ankesa në fjalë nuk shfaqet e pabazuar brenda kuptimit të nenit 35 § 3 të Konventës. Për më tepër ajo nuk gjen arsye të tjera për të vendosur se kjo pjesë e aplikimit është e papranueshme dhe prandaj e deklaron ankesën të pranueshme.

2. Cilësitë

32. Aplikuesi u ankua rreth kohëzgjatjes së paarsyeshme të masave zbatuese, të cilat kanë zgjatur më shumë se 12 vjet. Ajo ia atribuoi këtë vonesë autoriteteve vendore, të cilat kanë dështuar në sigurimin e kompensimit *in lieu*/në vend të pasurisë së dikurshme.

33. Gjykata gjykon se ankesa tashmë është adresuar në kontekstin e arsyetimit dhe vendimit që nuk është zbatuar dhe mendon se nuk është e nevojshme të shqyrtohen këto fakte përsëri nëpërmjet prizmit të kërkesës së “kohëzgjatjes së arsyeshme” të nenit 6 § 1 të Konventës.

II. SHKELJA E PRETENDUAR E NENIT 1 TË PROTOKOLLIT NR.1 TË KONVENTËS

34. Aplikuesi u ankua se mosrealizimi i kompensimit shkaktoi një shkelje të nenit 1 të protokollit 1 të Konventës e cila parashikon:

“Çdo person juridik apo fizik gëzon të drejtën e zotërimit në paqe të pasurive të tij. Askush nuk privohet nga pasuritë e tij përveçse për interesa publikë dhe kushtëzuar nga dispozita ligjore dhe parimet e përgjithshme të ligjit ndërkombëtar.

Dispozitat e lartpërmendura, megjithatë, nuk cenojnë në asnjë mënyrë të drejtën e shtetit për të zbatuar ligje të tilla, ashtu siç i gjykon të nevojshme për të kontrolluar përdorimin e pasurisë në përputhje me interesin e përgjithshëm ose për të siguruar pagesën e taksave dhe kontributeve ose ndëshkimeve të tjera.”.

A. Pranueshmëria

35. Gjykata gjykon se ankesa në fjalë nuk shfaqet e pabazuar brenda kuptimit të nenit 35 § 3 të Konventës. Më tej gjykata gjykon se nuk janë konstatuar arsye të tjera për ta deklaruar këtë pjesë të aplikimit të papranueshëm dhe si pasojë e deklaron ankesën të pranueshme.

B. Cilësitë

1. Paraqitjet e palëve

36. Qeveria pohon se nuk ka pasur shkelje të së drejtës së aplikuesit kundrejt pasurisë pasi shteti nuk ka ndërhyrë në mënyrë të tepruar. Qeveria mbajti qëndrimin e saj që aplikuesi duhet të kishte shteruar të gjitha burimet/mundësitë vendore lidhur me të drejtën e saj për kompensim.

37. Aplikuesi pretendoi se moszbatimi i vendimit të komisionit i cili i kishte njohur asaj të drejtën e kompensimit *in lieu*/në vend të pasurisë origjinale përbënte një shkelje të së drejtës së saj kundrejt pasurisë. Aplikuesi vazhdoi se vendimi i Komisionit, i cili nuk ishte kundërshtuar dhe

ishite finalizuar, duhet të gjykohet si si vlerë/aset dhe si pasojë një e drejtë pronësie.

2. Vlerësimi i Gjykatës

38. Parimet e përgjithshme sipas nenit 1 të protokollit nr.1 të Konventës janë përcaktuar në rastin e gjykimit të çështjes “Ramadhi dhe të tjerë...” (cituar më sipër, §§ 67-71 dhe §§ 75-79).

39. Gjykata vëren se aplikuesit iu njoh e drejta për kompensim për arsye të vendimit të Komisionit të vitit 1996 i cili ishte përfundimtar. Kështu që, për qëllime të shqyrtimit të ankesës, gjykata e konsideron pretendimin e aplikuesit të bazuar sa duhet në ligjin vendor për t’u kualifikuar si një “vlerë” e zbatueshme në bazë të nenit 1 të protokollit nr.1.

40. Gjykata vëren se kjo ankesë lidhet me ankesën e shqyrtuar sipas nenit 6 § 1 lidhur me dështimin për të zbatuar vendimin e Komisionit (shiko paragrafët 24-27 më sipër). Mbi bazën e çështjes gjyqësore të krijuar, Gjykata konstaton se ndërhyrja i takon të shqyrtohet në bazë të fjalisë së parë të paragrafit të parë të nenit 1 të protokollit nr.1, e cila përcakton parimin e zotërimit në paqe të pasurisë në terma të përgjithshëm (shiko, p.sh. “Burdov kundër Ruisë”, nr.59498/00, § 40, ECHR 2002-III, “Jasiuniene kundër Lituanisë”, nr.41510/98, § 45, 6 mars 2003; “Sabin Popescu kundër Romanisë”, nr.48102/99, § 80, 2 mars 2004; dhe “Beshiri dhe të tjerë kundër Shqipërisë”, nr.7352/03, § 99, 22 gusht 2006; “Ramadhi dhe të tjerë kundër Shqipërisë”, cituar më sipër, § 77).

41. Gjykata duhet si pasojë të përcaktojë nëse u vendos një ekuilibër i drejtë ndërmjet kërkesave të interesave të përgjithshëm të komunitetit dhe kërkesave për mbrojtjen e të drejtave themelore të individit. Në rrethanat e rastit urgjent, Gjykata thirret për të vendosur nëse kohëzgjatja gjatë së cilës autoritetet vendore nuk arritën t’i paguanin aplikuesit kompensimin duke çrregulluar ekuilibrin dhe nëse kohëzgjatja vendosi një detyrim të tepërt mbi aplikuesin.

42. Gjykata vëren se ajo tashmë e ka shqyrtuar këtë çështje në gjykimin e saj në rastin e “Ramadhi dhe të tjerë”, cituar më sipër, §§ 79-84. Duke vërejtur se Qeveria nuk ka paraqitur fakte bindëse për të justifikuar dështimin e autoriteteve vendore gjatë kaq shumë viteve për të përcaktuar shumën përfundimtare të kompensimit për t’iu paguar aplikuesit, Gjykata nuk shikon ndonjë arsye për të arritur një konkluzion tjetër në rrethanat e rastit urgjent.

43. Prandaj, në këtë rast, është shkëlur neni 1 i protokollit nr.1 të Konventës.

III. ZBATIMI I NENEVE 46 DHE 41 TË KONVENTËS

A. Neni 46 i Konventës

44. Neni 46 i Konventës parashikon:

“1. Palët Kontraktuese të ngritura ndërmarrin të pajtohen me vendimin përfundimtar të gjykatës në secilin rast kur janë palë.

2. Vendimi përfundimtar i Gjykatës i transmetohet Komitetit të Ministrave, i cili mbikëqyr zbatimin e tij”.

45. Gjykata përsërit konkluzionin e arritur në rastin “Ramadhi dhe të tjerë...” (cituar më sipër, §§ 90-94) për sa i përket nenit 46 të Konventës. Gjykata nxit shtetin e paditur të miratojë masa të përgjithshme siç përcaktohet në paragrafët 93 dhe 94 të gjykimit në fjalë.

B. Neni 41 i Konventës

46. Neni 41 i Konventës parashikon:

“Nëse gjykata konstaton se ka pasur shkelje të Konventës ose protokolleve të saj dhe në rast se ligji i brendshëm i palës kontraktuese të ngritur të interesuar lejon vetëm realizimin e një përmirësimi të pjesshëm, Gjykata, nëse është e nevojshme, akordon plotësim të drejtë ndaj palës së dëmtuar”.

1. Dëmshpërblimi

47. Aplikuesi pretendoi 137 100 euro (eur) për sa i përket dëmshpërblimit në të holla dhe 40320 për sa i përket dëmshpërblimit jo në të holla. Për sa i përket pretendimit për dëmshpërblimin në të holla, aplikuesi paraqiti një vlerësim të kualifikuar/ekspert të pasurisë, i cili vlerësoi vlerën aktuale me 68550 euro dhe humbjen e përfitimeve që nga viti 1996 me 68550 euro.

48. Qeveria nuk paraqiti argumente lidhur me shumat e pretenduara.

49. Gjykata kujton se parimet e përgjithshme të përcaktuara në gjykimin e çështjes “Ramadhi dhe të tjerë...” (cituat më sipër, §§ 98-101) për sa i përket pretendimeve të nenit 41.

50. Gjykata konsideron, në rrethanat e çështjes, se pagesa e kompensimit që i korrespondon vlerës së ngastrës së tokës me madhësi 576 metra katrorë, me masë interesi për të reflektuar humbjen përkatëse nga përdorimi i ngastrës së tokës në fjalë, do ta vendoste aplikuesin sa më shumë që të jetë e mundur në një situatë të ngjashme me situatën në të cilën ajo do të ishte në rast se nuk do të kishte pasur shkelje të Konventës.

51. Duke vërejtur se në seancat para Gjykatës aplikuesi nuk veproi në emër të pesë trashëgimtarëve të tjerë dhe në mungesë të të dhënave që tregojnë se ajo është trashëgimtarja e vetme e pasurisë dhe duke marrë në konsideratë madhësinë në zotërimin e saj dhe duke e vlerësuar mbi baza të barabarta, Gjykata i akordon aplikuesit shumën prej 12500 eurosh për sa i përket dëmshpërblimit në të holla.

52. Për sa i përket dëmshpërblimit jo në të holla, Gjykata, duke vendosur mbi baza të barabarta, i akordon aplikuesit shumën prej 5000 eurosh.

2. Kostot dhe shpenzimet

53. Aplikuesi, i cili përfitoi 850 euro si ndihmë ligjore nga Këshilli i Europës lidhur me prezantimin e çështjes së saj, kërkoi 4000 euro për shpenzimet ligjore të shkaktuara në seancat gjyqësore vendore dhe seancat gjyqësore të Strasburgut. Ajo nuk paraqiti një ndarje të detajuar për të provuar pretendimin e saj për kostot dhe shpenzimet.

54. Sipas ligjit të Gjykatës për këtë çështje, aplikuesit gëzojnë të drejtën të rimbursohen për kostot dhe shpenzimet vetëm në masën që tregohet se kostot dhe shpenzimet në fjalë janë shkaktuar aktualisht dhe në mënyrë të nevojshme dhe janë të arsyeshme për sa u përket shumave. Për këtë qëllim, direktiva 60 §§ 2 dhe 3 e rregullave të Gjykatës parashikon që aplikuesit duhet të bashkëmbyllin me pretendimet e tyre për një plotësim të drejtë “çdo dokumentacion përkatës mbështetës”, dështimi i së cilës bën që Gjykata “të mund të hedhë poshtë pretendimet plotësisht ose pjesërisht”. Në rastin aktual, duke vërejtur se aplikuesi nuk arriti të paraqesë dokumentacionin përkatës- si p.sh. fatura të specifikuar ose *invois*-në mbështetje të pretendimit të saj, Gjykata nuk cakton ndonjë shpërblim për shpenzimet në fjalë.

3. Interesi i mospagimit

55. Gjykata e mendon të përshtatshme që interesi i mospagimit të bazohet mbi cakun e normës së huadhënies së Bankës Qendrore Europiane së cilës duhet t’i shtohet 3%.

PËR KËTO ARSYE, GJYKATA, UNANIMISHT:

1. E deklaron të pranueshme kërkesën.

2. Gjykon se ka pasur një shkelje të nenit 6 § 1 të Konventës për sa i përket moszbatimit të vendimit të Komisionit të 21 marsit 1996.

3. Gjykon se nuk e konsideron të nevojshme ta shqyrtojë veças ankesën mbi kohëzgjatjen e seancave gjyqësore në bazë të nenit 6 § 1 të Konventës.

4. Gjykon se është shkelur neni 1 i protokollit nr.1 të Konventës mbi bazën e moszbatimit të vendimit të Komisionit të 21 marsit 1996.

5. Gjykon:

a) se shteti i paditur duhet t’i paguajë aplikuesit, brenda tre muajve nga data në të cilën vendimi mori formën përfundimtare në përputhje me nenin 44 § 2 të Konventës, shumat e mëposhtme duke i konvertuar në monedhën e shtetit të paditur me normën e aplikueshme në datën e shlyerjes:

i) 12500 euro (dy mijë e pesëqind euro), plus çdo taksë që mund të aplikohet për sa i përket dëmshpërblimit në të holla;

ii) 5000 euro (pesë mijë euro) plus çdo taksë që mund të aplikohet për sa i përket dëmshpërblimit jo në të holla.

b) se nga skadimi i periudhës së lartpërmendur prej 3 muajsh deri në shlyerje, interesat e thjeshtë janë të pagueshëm mbi shumat e mësipërme në një normë të barabartë me cakun e

normës së huamarrjes së Bankës Qendrore Europiane gjatë periudhës së mospagimit plus 3%.

6. Hedh poshtë pretendimin shtesë të aplikuesit për shlyerje të plotë.

Hartuar në anglisht dhe njoftuar me shkrim më 3 shkurt 2009 në vijim të direktivës 77 §§ 2 dhe 3 të rregulloreve të gjykatës.

Lawrence Early
Sekretari

Nicolas Bratza
Presidenti